Liturgie

Welkom
Stil worden voor God
Votum en groet
Sela – Breng ons samen
Leefregels (Wat wil God)
Opwekking 194 – U maakt ons één
Gebed met voorbeden (Israël zondag)
Kindmoment
Zingen: Iedereen is anders
Kinderen 1, 2, 7 en 8 naar de Bijbelklas
Lezen Romeinen 14 - Jan Paul
Levensliederen Psalm 133 – Kom, kijk eens naar dit heerlijke gegeven (Tekst onderaan de blz)
Tekst Rom 14: 13
Preek – Veelkleurige gemeente
LB 422: 1 en 3- Laat de woorden die we hoorden
Collecte (kinderen terug)
Voorbereiding op de viering van het HA: 1 Korintiërs 11: 23-29 + Formulier 5 (Christus gedenken)
Gebed
Viering in de kring
Brood
Tijdens het ronddelen GK 195- Ik ben het levensbrood
Wijn
Tijdens het ronddelen Opwekking 580 – Ik ben zo dankbaar Heer
Zegen
Lofprijzing: GK 167 – Machtig God, sterke rots

Psalm 133

Kom, kijk eens naar dit heerlijke gegeven,
naar Gods gezin dat eensgezind wil leven,
als eenheid die veel goeds belooft!
’t Is als de olie op Aärons hoofd,
die neerdruipt op zijn baard en bovenkleed,
waarin hij dienst als priester deed.

Ook is het als de dauw hoog op de Hermon,
die neerdaalt op de hellingen van Sion.
Daar valt de zachte regen neer:
het is de zachte zegen van de HEER.
Daar zorgt hij zelf voor rust en veiligheid:
het goede leven voor altijd.

Thema: veelkleurige gemeente - Plaatje 1

“Bloemen houden van mensen”
Misschien ken je die reclameslogan nog wel.
Andersom geldt ook: mensen houden van bloemen.
Tenminste, de meeste mensen wel.
Of het nou bloemen zijn van dezelfde kleur, of een veelkleurig boeket.
Zoals deze, hier voor in de kerk. Het maakt niet uit.

Onze gemeente is eigenlijk net een veelkleurig boeket.
Zo ontdekte ik al vrij snel tijdens mijn huidige kennismakingsronde.
Ik ontmoet namelijk mensen, jong en oud, met verschillende levensverhalen, karakters, gaven en talenten. Mensen afkomstig vanuit allerlei verschillende kerkelijke richtingen of later tot geloof gekomen. Mensen dus ook met verschillende wensen, overtuigingen en verlangens en angsten.
Heel veel verschillende mensen! Een kleurrijk geheel. (Plaatje 2)
Prachtig om jullie zo bij elkaar te zien.
Ja, wat mooi vind ik, om een veelkleurige kerk te zijn!
Want dat trekt ook allerlei nieuwe mensen aan! Overal vandaan!
En dat maakt ons een eenheid in verscheidenheid.

Eenheid in verscheidenheid.
Dat is inderdaad mooi, maar ook een uitdaging!
Want het maakt dat we niet allemaal hetzelfde even belangrijk vinden.
En verklaart waarom de één ergens naar terugverlangt, terwijl de ander juist ergens reikhalzend naar uitziet.
Het kleurt onze gesprekken of zorgt er juist voor dat over sommigen dingen maar lastig te praten vált.

De apostel Paulus had er ook mee te maken.
Met een veelkleurige gemeente.
En dan heb ik over de gemeente in Rome. Lang geleden dus.
Ook daar een mix van mensen.
Mensen met een Joods-Christelijke achtergrond.
Messias belijdende Joden zouden we tegenwoordig zeggen.
Met daarnaast mensen uit de Romeinse en Griekse religieuze cultuur die tot geloof in Christus waren gekomen.
Niet zo vreemd dus dat geloofsovertuigingen soms flink uit elkaar - en door elkaar liepen. Wat natuurlijk ook zorgde voor de nodige onderlinge spanningen.

Paulus doet een poging om deze kleurrijke gemeenschap te leren hoe je ondanks spanningen om verschillen, toch samen één gemeente kunt zijn.
Want verschillen hoeven geen probleem te zijn, als je elkaar maar niet tot op het bot bestrijdt om je gelijk af te dwingen.
En, bereid bent om elkaar te aanvaarden!
Want daar komt het in iedere christelijke gemeente op aan.
Dat je elkaar aanvaardt.
Waarom?
Omdat Christus dat ook doet!
Ons aanvaarden, ieder van ons, ook jou, ondanks al ónze verschillen.

Toch blijkt het in de praktijk van samen kerk-zijn nog best ingewikkeld te zijn om elkaar te aanvaarden! Heel wat zaken worden op de principiële spits gedreven!
En we horen mensen soms beweren dat ze weten hoe God over bepaalde zaken denkt. Dus wat God wel wil, of juist niet! Terwijl de eerlijkheid gebied te zeggen dat het meestal toch slechts een kwestie is van een persoonlijke opvatting.
Ook al ben je zelf misschien nog zo overtuigd van je gelijk.

En dat mág je ook zijn, zo leren we van Paulus.
Als je elkaar maar wel heel laat.

Hoe was dat dan in de gemeente van Rome?
Nou, daar was bijvoorbeeld onenigheid over wat je wel of niet mocht eten en drinken. En werd heftig gediscussieerd over de vraag op in hoeverre de Mozaïsche wetgeving daarop nog steeds van toepassing was.
Er waren grote bezwaren tegen het eten van vlees dat niet koosjer was geslacht.
En vlees kopen op de vleesmarkt bij een heidense tempel kon natuurlijk al helemaal niet! Want dan droeg je bij aan afgoderij.
Verder werd er gebakkeleid over het houden van de Joodse feestdagen, en over de vraag of en zo ja hoe de Sabbat gevierd moest worden. (Het 4e gebod!)
Beslist geen middelmatige dingen dus, maar hele serieuze Bijbelse onderwerpen!

Hoe reageert Paulus daarop?
Maakt hij aan deze discussies meteen een einde door te vertellen wat wel mag en wat niet? Geeft hij meteen duidelijkheid door uit al die verschillende standpunten een keuze te maken?
Niet dus! En dat vind ik buitengewoon leerzaam!
Allereerst voor mijzelf, maar ik hoop ook voor jou.
Om te leren de verleiding te weerstaan ook al te heftig te reageren op de verschilpunten in ónze tijd.
Ik denk aan zaken als: Mogen vrouwen ook ambtsdrager zijn?
Welke ruimte is er in de kerk voor mannen of vrouwen wanneer zij een homoseksuele relatie hebben?
Mogen kinderen ook aan het avondmaal?

Schrik je ervan dat ik deze onderwerpen zo concreet benoem?

Raak ik daarmee een gevoelige zenuw?

Maar het gaat vast over vragen die ook onder óns leven.

En ik begrijp dat ook wel.

Want het gaat over mensen! Het gaat over jou en mij!

Kinderen van God!

En het zoeken naar antwoorden vraagt dus om een genuanceerde kijk op een veelkleurige praktijk.

Want in Gods wereld is nu eenmaal niet alles zwart-wit.

Niet een kwestie van alleen maar ja of nee.

Van persé moeten of beslist niet mogen!

Nee, het vraagt inlevingsvermogen.

Een pastorale blik, vol liefde en begrip.

Met soms ruimte voor maatwerk.

Maar altijd richting Christus!

Naar het Licht toe, dat schijnend door de prisma van Gods liefde breekt in alle kleuren van de regenboog!

Toch kún je er soms heilig van overtuigd zijn dat het één van God moet en het ánder niet mag. Of, dat iets persé zó moet en niet anders!

Prima, zegt Paulus dan.

“Uw overtuiging is een aangelegenheid tussen U en God.

Gelukkig is wie zich niet schuldig voelt over zijn overtuiging”.

Maar, houdt dan ook rekening met de ander, die anders is en anders denkt dan jij.

En aanvaard elkaar, zoals Christus u heeft aanvaard.

Hoe je dat doet? Nou, door:

1. De overtuiging van de ander niet te veroordelen, en

2. De ander met jouw overtuiging niet te ergeren. **Beamer**

1. De overtuiging van de ander niet te veroordelen. Beamer

Paulus schrijft: probeer de ander niet te óvertuigen van jouw gelijk.

Dus drijf zaken niet op de spits. En dwing elkaar niet, maar aanvaard elkaar.

Elkaar aanvaarden.

Dat gaat verder dan elkaar verdragen.

En dát is vaak al moeilijk genoeg.

Maar het Griekse Woord dat Paulus gebruikt, betekent zoiets als verwelkomen.

De ander liefdevol opnemen in je eigen kring.

En daar bedoelt Paulus mee dat je je best moet doen om ervoor te zorgen dat principiële meningsverschillen niet tussen jou en de ander in komen staan.

Want je bent in Christus verbonden! Hij maakt ons één!

Dus de verbindende schakel tussen jou en die ander is Christus.

Hij is de weg, de waarheid en het leven! Hij alleen!

En het is daarom een misvatting dat je het in een gemeente onderling overal over eens moet zijn!

Dat leren we niet alleen van Paulus, maar ook van iemand als **Augustinus.**

Die **zei ooit: "Wat de boel bij elkaar houdt, is liefde voor dezelfde dingen".**

Je zou daarom ook kunnen zeggen: Wat een gemeente bij elkaar houdt, is de liefde voor dezelfde Christus! Beamer

En als je het daarover eens bent, kun je dus over heel veel dingen van mening verschillen, maar vind je elkaar toch telkens weer, in Christus. Of zoals we eerder al zongen: **"Want liefde brengt samen, verbindt en aanvaardt".** Beamer

Maar hoe werkt dat dan in de praktijk?

Hoe zorg je ervoor dat er bij lastige onderwerpen geen onderlinge kloof ontstaat?

En hoe voorkom je dat leden met een ándere overtuiging nog wel eens het gevoel krijgen geïsoleerd te raken en alleen te staan?

Ik denk, door goed naar elkaar te luisteren!
Elkaar te laten vertellen over persoonlijke drijfveren, angsten en verlangens.
En de dan niet voortdurend met jouw zienswijze in de rede te vallen.
Want daarmee dwing je de ander wel maar win je de ander niet.
Het is dus belangrijk om elkaar al luisterend een beetje te leren kennen en begrijpen. En dat lukt alleen, wanneer je elkaar een kijkje gunt in je hart.
Durf je dat? Een ander in je hart te laten kijken?
Om zo iets te kunnen proeven van je aller diepste gevoelens, motieven en verlangens.
Met als proef op de som: wie is Christus voor jou?
Ja, Paulus legt inderdaad het accent op hem!
Nou, ga maar eens bij jezelf na: wie is Christus voor mij?
En is mijn liefde voor hem de reden die mij soms zo fel doet reageren?
Of zit er ook wel eens wat anders achter?
Persoonlijk verdriet misschien, om gemis van wat er vroeger was en nu niet meer?
Of frustratie over waar je zo naar verlangt, maar wat er nu nog niet is?
Of misschien wel angst voor wat er allemaal nog meer veranderen gaat?
En dus onzekerheid, terwijl vroeger alles zo vanzelfsprekend leek?
Het kan werkelijk van álles zijn.
Goed om dat van elkaar te weten. Dat dat er onder zit.
Elkaar daarin te leren begrijpen en omarmen, dus niet meteen te corrigeren.
En ook geen oordeel te vellen, maar geduldig te aanvaarden.
Dat geldt mij, maar ook voor jou.
Want, nogmaals, Christus heeft ons ook aanvaard!

En we zullen allemaal voor zijn rechterstoel komen te staan (schrijft Paulus).
Waarbij het voor ons allemaal goed is om te beseffen dat Christus dan misschien ook wel tegen jou zal zeggen dat je het bij het verkeerde eind had! ……..
Maar, dat het er niet toe deed!
Omdat je redding er niet van afhing!

Ja, denk je nu misschien: makkelijk gezegd allemaal!
Maar er zijn toch zeker ook situaties waarbij het er op aankomt?
We moeten bv. toch ook dwaalleer tegengaan?
En dan zeg ik: zeker, als het maar niet uit angst gebeurt!
Want weet je, we hebben God toch zeker niet leren kennen vanwege zijn normen, maar vanwege zijn liefde! Als de God die ons in deze gebroken wereld met een uitgestoken hand tegemoet komt.
Dus wie is God?

Paulus schrijft daarover heel mooi in het slot van **Romeinen 11: "Hoe onuitputtelijk zijn Gods rijkdom, wijsheid en kennis, hoe ondoorgrondelijk zijn oordelen en hoe onbegrijpelijk zijn wegen. Wie kent de gedachten van de Heer, wie was ooit zijn raadsman?"** **Beamer**

Wat zegt dit over God?
En wat over ons?
Kortom, wij wéten toch vaak helemaal niet hoe God over iets oordeelt!
Wees dus maar bescheiden om te denken dat je over genoeg kennis en wijsheid zou beschikken om námens God te oordelen.
Want Zijn gedachten zijn vaak heel anders dan de jouwe.
En God zit ook niet verlegen om jouw advies.

En wat het tegengaan van dwalingen betreft?
We hebben als kerk gelukkig onze belijdenisgeschriften waarin de kern van ons geloof is opgeschreven. En zeg nou eerlijk, heel veel kerkelijke verschillen gaan daar toch niet over?

Toch kan ik me voorstellen dat je dit allemaal best lastig vindt.
Want je mag toch ook zomaar niet zondigen?
En als je iemand ziet zondigen, is het toch logisch om daar wat van te zeggen?
Zeker, maar wat is zonde?
Het overtreden van regels?
En welke regels dan wel.
Ik heb geleerd dat de zonde begint, waar de liefde ophoudt.
En iets is pas zonde wanneer het ten koste gaat van liefde.
Want dit is Gods grote gebod: dat we hem liefhebben met alles wat in ons is, en onze naasten liefhebben als onszelf.
Liefde verbindt ons met God en elkaar.
Zonde drijft ons juist uiteen!

Ja maar, wordt er dan zo zachtjes aan niet vreselijk geknibbeld aan het grote verhaal, waarvan jij altijd hebt gedacht dat alles daarvan onopgeefbaar is.
Omdat anders het hele kaartenhuis van jouw geloof in elkaar stort!
Maar wat is geloof?
Ik heb geleerd dat geloven begint, waar begrijpen ophoudt.
En dat geloof dus iets anders is dan gelijk!
Daarom ook dat Paulus schrijft dat we elkaars overtuigingen niet moeten veroordelen.
Want waar de veroordeling begint, is het overwegen gestopt.
En wie heeft er dan gelijk?

Maar er is nog iets dat Paulus ons wil leren.

En dat is:

2. Erger de ander niet met jouw overtuiging. (Beamer)

Want dat kan ook. Dat je de ander ergert met wat jij vindt of wat jij doet.

Paulus noemt dat elkaar "aanstoot geven".

Ook wel vertaald met: "elkaar laten struikelen".

En dat doet pijn.

Wat natuurlijk niet de bedoeling is!

Want waar mensen elkaar pijn doen, gaat dat altijd ten koste van de liefde.

Terwijl Paulus al eerder in zijn brief schreef: **"Wees elkaar niets schuldig, behalve liefde. Want wie de ander liefheeft, heeft de gehele wet vervuld". (Romeinen 13: 8)** Beamer (We hebben deze oproep vanmorgen al eerder gehoord)

Een ander aspect van elkaar ergeren is dat er daardoor veel beschadigt.

En daar wordt geen kerk mooier van.

Bovendien verliezen we dan het doel van samen kerk-zijn uit het oog.

Daarom dat Paulus benadrukt dat we elkaar niet moeten te belasten met onze persoonlijke overtuigingen.

Vers 5: "Laat ieder zijn eigen overtuiging volgen".

En vers 22: "Uw overtuiging is een zaak tussen U en God". Beamer

Hoor je?

Prima om je eigen overtuiging te volgen.

Maar jouw overtuiging is een zaak tussen jou en God en geen zaak tussen jou en de ander.

Natuurlijk verbiedt Paulus ons niet om te zeggen wat je vindt.

Hij legt niemand het zwijgen op.

Maar hij bedoelt dat zodra je een bepaalde "overtuiging" hebt, dat dan vooral een

standpunt voor jezelf moet blijven en niet altijd hoeft te veranderen in een voor iedereen!
Ik weet, dat is niet gemakkelijk, maar ook dát is samen kerk zijn.
Of zoals Paulus aan de Filippenzen schrijft: **"Ik wil Christus kennen en de kracht van zijn opstanding ervaren,** (en veel mensen zetten dan een punt, maar Paulus gaat door met) **door te delen in zijn lijden en aan hem gelijk worden in zijn dood."** (Fil. 3: 10) - **Beamer**

Mijn br/zr, jongelui, laten we samen leren ervaren hoe we als gemeente opgetogen kunnen leven in de kracht van Christus' opstanding.
Maar ook leren om verdriet te hebben, door te delen in zijn lijden.
Dus te lijden zo nodig ook aan de kerk, en aan elkaar.
Ook dat hoort er bij, om samen kerk van Christus te zijn.
Eendrachtig, veelstemmig en dankbaar.
Veelkleurig, verschillend en dienstbaar.
Dat was niet alleen Paulus' gebed voor de gemeente in Rome.
Het is ook mijn gebed voor ons hier.
En ja, daarop zijn vast veel te mitsen en maren te bedenken.
Ja maar……
Prima, over Romeinen 14 zijn ook nog veel meer preken te maken.
Als je na het horen van deze preek maar bereid bent om elkaar liefdevol te aanvaarden. Door naar die ander te leren kijken via de ogen van Christus.
En dan kunt zeggen: Tjonge, jij bent heel anders dan ik, maar Christus heeft jou lief dus ik ook.

Want waar Christus woont, voelt de liefde zich thuis.
Wat een vreugde, wat een vrede zal dat geven!
Om samen veel van Christus te kunnen laten zien!

Aan elkaar en om ons heen.

Als kring van kleurrijke mensen, die samen hoopvol onderweg zijn in Gods kleurrijke wereld. (Plaatje 3)

Amen